

РЕШЕНИЕ

№ 686

гр. София, 30.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

**ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева
Лилия Йорданова**

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **6741** по описа за **2023** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на директора на Национално толоуправление (НТУ) към Агенция „Пътна инфраструктура“ (А.), подадена чрез пълномощника юрисконсулт Д. Д.– пълномощник), срещу решение № 1460 от 28.03.2023 г., постановено по НАХД № 14049/2022 г. по описа на СРС, НО, 20 състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № ВГ 17032022/5800/Р8-386/09.08.2022 г., издадено от директора на НТУ към А., с което на М. С. Г. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 800 (хиляда и осемстотин) лева за извършено нарушение на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП.

В касационната жалба са развити доводи за неправилност на съдебното решение. Намира за неправилен изводът, че при издаване на обжалваните АУАН и НП са допуснати процесуални нарушения, тъй като в тях е посочена както санкционната норма на чл.179, ал.3а от ЗДвП, така и задължението за заплащане на дължимата толо такса по чл.10, ал.1, т.2 от Закона за пътищата (ЗП). По отношение на дължимата пътна такса, то тя е регламентирана в нормативен акт – Тарифа за таксите, които се събират за преминаване и ползване на републиканската пътна мрежа. Счита и че нарушението е описано достатъчно ясно в НП и не е нарушено правото на защита на

наказаното лице. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени решението на СРС и да постанови друго, с което да потвърди издаденото наказателно постановление.

Ответникът – М. С. Г., в писмен отговор по касационната жалба и в писмени бележки излага съображения, че касационната жалба е неоснователна и недокаана. Моли съдът да остави в сила постановеното решение на СРС. В съдебно заседание, представляван от адвокат И..

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна, намира решението за правилно и законосъобразно.

Административен съд – София град, XX касационен състав, след като прецени допустимостта на жалбата и обсъди направените в нея оплаквания, становищата на страните, събраните по делото доказателства и извърши проверка на обжалваното решение съобразно разпоредбите на чл. 218 и чл. 220 от АПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в законоустановения срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице, имащо право и интерес да обжалва съдебния акт, съгласно разпоредбата на чл. 210, ал. 1 от АПК и при спазване на изискванията на чл. 212 от АПК.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна, а решението е правилно.

С обжалваното решение Софийският районен съд е отменил НП № ВГ 17032022/5800/Р8-386/09.08.2022 г., издадено от директора на НТУ към А., с което на М. С. Г. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 800 лв. за извършено нарушение на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП, като за отмяната се е обосновал с допуснати съществени процесуални нарушения, свързани с неизпълнение на процесуалните предписания, установени в чл. 42, т.4 от ЗАНН - относно АУАН, както и по чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН, касаещи НП, доколкото обстоятелствата, при които нарушението е извършено, не са формулирани изчерпателно и ясно в достатъчна степен, за да удовлетворят изискванията за пълнота на обвинителната теза и упражняване на правото на защита на наказаното лице. Другото нарушение според СРС е на чл.42, ал.1, т.5 от ЗАНН и чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН предвид несъответствието между фактическо и правно обвинение в АУАН и НП. Тези нарушения според въззивния съд са заради това, че в АУАН и НП не е включена нито височината на дължимата такса, нито формулата за изчислението ѝ, както и че не става ясно дали се касае за отсъствие на плащане въобще, или за заплащане на по-ниска стойност в резултат на неправилно изчисление, не са въведени и данни, касаещи изминато разстояние, Т.-сегменти, в които превозното средство е навлязло и какъв е сборът на изчислените за съответните Т.-сегменти такси и други детайли от фактическия състав на деянието, поради което непосочване на всички изискуеми признаци на фактическия състав на деянието, описанието на нарушението не е подробно и обвинението е останало неизяснено. Допуснатото нарушение според СРС е съществено, в съдебното производство не се допуска тълкуване или допълване на обвинението въз основа приобщения по делото доказателствен материал. Другото нарушение СРС открива в това, че както в АУАН, така и в обжалваното НП не посочена законовата материално правна разпоредба, която е нарушена. Единствено посочената като нарушена правна разпоредба е чл.179, ал.3а от ЗДвП, която обаче е санкционна, по своя характер и предвиждала наказание, но не съдържа диспозиция,

в смисъл на правило за поведение - задължение за субектите, установено в закона. Според районния съд, за да се счита изпълнено изискването на чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН, в наказателното постановление следвало да се съдържа както санкционната разпоредба, въз основа на която се ангажирала отговорността и се налагало административно наказание, така и нарушената материалноправна разпоредба, в случая чл.139, ал.7 от ЗДвП. Като не е посочил нарушената материалноправна разпоредба АНО допуснал според СРС съществен пропуск, изразяващ се в несъответствие между словесна и цифрова квалификация на деянието.

Касационната инстанция споделя горните изводи на СРС за допуснати съществени процесуални нарушения в съдържанието на АУАН и НП относно реквизита двете групи реквизити – тези за описание на нарушението и тези за правната му квалификация.

Като не е описал признаци от фактически състав на нарушението АНО не е съобразил изискванията на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН в АУАН и НП да се опише нарушението с всичките му съставомерни признаци. Съдът препраща към подробните мотиви на СРС съгласно чл.221, ал.2 от АПК - относно непосочването на размера на дължимата такса, относно неизясняване на другите детайли по нарушението и относно неизясняване на въпроса с платената в по малък размер такса.

Както правилно е посочил въззивния съд

Налице е нарушението и по чл. 42, ал. 1, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН, доколкото не е посочена словесно или дори само цифрово приложимата и единствено относима, като нарушена материалноправна норма от ЗДвП, а именно тази на чл. 139, ал. 7 от ЗДвП. В акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление не е посочено конкретното нарушение, за което е санкциониран жалбоподателят, доколкото в посочената правна норма - чл. 179, ал. 3а от ЗДвП не са посочени задълженията на водача. Относимото нарушено правило за поведение се съдържа в нормата на чл. 139, ал. 7 от ЗДвП. В този смисъл неоснователно е възражението на касатора, че нормата на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП съдържа едновременно нарушеното правило за поведение и санкцията. Тази разпоредба не съдържа правилото за поведение, а посочената по чл.10, ал.1, т.2 от ЗП е от общите разпоредби на закона, от които също не следва директно правилото за поведение. Реквизитът нарушена разпоредба не може да се извежда по тълкувателен път при съдебния контрол, въз основа на ивличане от други цитирани разпоредби, които не съдържат правилото за поведение, той е част от съдържанието на АУАН и НП и то от задължителните съществени реквизити.

Липсата на посочена относима към деянието правна квалификация, чрез посочване на нарушената материалноправна разпоредба, представлява съществено нарушение на процедурата по административно наказване по задължително предвиденото съдържание на АУАН и НП, нарушава правото на защита на деца и е самостоятелно основание за отмяна на НП, както правилно се е обосновал и СРС, че не е допустимо, след издаване на НП, в производството по обжалването му, да се тълкува, допълва и изменя административнонаказателното обвинение.

Като е стигнал до тези изводи, районният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, на ответника по касация се дължат разноски, каквито са предявени и посочени в списък на л.25 по делото, като съгласно представен договор на л.17 възнаграждението е съгласно чл.38, ал.1, т.3 от ЗА – безплатна адвокатска

защита, поради което съдът присъжда такива на адвокат В. Г. И., в размер по чл.18, ал.4 от Наредба № 1/2004г. – 580 лв. с включен ДДС, предвид регистрацията на адвокат И. по ДДС съгласно §2 а от ДР на Наредбата.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд – София град, XX касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1460 от 28.03.2023 г., постановено по НАХД № 14049/2022 г. по описа на СРС, НО, 2 състав.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна Инфраструктура“ - [населено място] да заплати на адвокат В. Г. И. разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 580 лв.(петстотин и осемдесет лева).

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.